

vendige Oplysninger. Det er indlysende, at efter at Københavns Magistrat og Borgerrepræsentationen enstemmigt havde givet Udtryk for en bestemt Opfattelse, maatte baade Udvalget og Indenrigsministeriet i det hele taget stille sig paa det Standpunkt, at dette Forslag maa være retningsliniegivende for det Lovforslag, der maatte forelægges Rigsdagen. Det er det da ogsaa, paa ganske uvæsentlige Punkter er der sket Ændringer, i det væsentlige foreligger Lovforslaget her, saaledes som Københavns Magistrat enstemmigt har sluttet sig til det, og som det er vedtaget af Københavns Borgerrepræsentation.

Efter Lovforslaget oprettes der en Boligret for Københavns Kommune, bestaaende af 7 Medlemmer, nemlig en Formand og to andre Jurister, der opfylder Betingelserne for at beskikkes til Dommere i en ordinær Domstol, samt 4 Lægdommere. Formanden for Boligretten udnævnes af Indenrigsministeriet efter Forslag af Københavns samlede Magistrat, de to juridiske Dommere udnævnes af Københavns samlede Magistrat. I § 9 bestemmes det, at forinden en Sag kan behandles i Boligretten, skal den have været Genstand for Forligsmægling i et Forligskammer; Forligskammeret kan deles i saa mange Afdelinger, Kommunalbestyrelsen til enhver Tid efter Rettens Indstilling skønner nødvendigt.

For Landets øvrige Kommuner Vedkommende er der ikke stillet noget Forslag enten fra Kommunerne selv eller fra Korporationer indenfor dem. Der foreligger heller ikke nogen positiv Tilkendegivelse fra Grundejernes Side. Disse afviste straks under Forhandlingen i det nedsatte ministerielle Udvalg Sagen, de vilde ikke forhandle. Dette beklager jeg meget, men vi har jo ikke i Ministeriet nogen Mulighed for at øve Indflydelse paa dette beklagelige Forhold. Udvalget fik fra første Færd en tydelig Tilkendegivelse af, at Grundejerne ikke ønskede at diskutere Spørgsmaalet med Ministeriet. Derimod har Ministeriet modtaget Protester fra Korporationer af Grundejere, efter at det er blevet bekendt, hvad Københavns Magistrat har stillet Forslag om.

I Kapitel II bestemmes, hvorledes man skal forholde sig overfor andre Kommuner end København, og i § 31 bestemmes, at „udenfor København kan der i Kommuner, i hvilke der er Boligmangel, efter Kommunalbestyrelsens Indstilling ved kongelig Anordning oprettes Boligret“. Man oprettholder altsaa det Princip, der er foreslaaet

gældende for København, at der oprettes en Boligret. „I Tvivlstilfælde afgør Indenrigsministeriet, om der under Hensyntagen til Antallet af Familier under kommunal Forsorg, indlogerede Familier, ledige Lejligheder o. s. v. maa siges at være Boligmangel i Kommunen.“ Om Boligretten i Provinserne gælder Bestemmelserne i §§ 1—18, 22—25 og 29 — for København —, medmindre der i Anordningen fastsættes visse Lempelser, som jeg senere skal gøre Rede for. I § 32 bestemmes, at Boligrettens Sæmmensætning og Forretningsgang er som for Københavns Boligret i §§ 1—11 angivet, dog at man kan foretage følgende Lempelser: Husejer-Lægdommerne behøver kun at være Ejere og Udlejere af een Lejlighed eller eet Lokale i Kommunen. Den stedlige Underdommer kan udnævnes til Formand for Boligretten. Det kan fastsættes, at Boligretten kun skal bestaa af Formanden samt enten 4 Lægdommere (2 Ejere og 2 Lejere) eller 2 Lægdommere (1 Ejer og 1 Lejer). Det kan fastsættes, at Forligskammer ikke skal oprettes; i saa Tilfælde foretager Boligretten selv fornøden Forligsmægling. Det er klart, at hvor der er Tale om ganske smaa Kommuner, vil der være mindre Grund til at have et Forligskammer, der skal behandle Sagerne, før de gaar til den egentlige Boligret. Det fastsættes, om og hvorledes Boligrettens Medlemmer skal lønnes — særlige Regler er for Københavns Vedkommende indført —, samt hvoraf Rettens Personale skal bestaa, og hvorledes det skal lønnes; Udgifterne udredes af Kommunen. Det fastsættes, om der skal betales Gebyrer, og da hvilke, til Boligretten. Desuden fastsættes i Anordningen, om Bestemmelserne i § 20 angaaende Ret til Fremlejning — altsaa i København — skal være gældende i Provinserne eller ikke, og i benægtende Fald, om de endnu gældende af et Huslejenævn med Hjemmel i den tidligere Lovgivning givne Tilladelser til Lejere til Fremlejning skal have fortsat Gyldighed. Endelig bestemmes, at Bestemmelserne i § 26 for den københavnske Boligrets Vedkommende kan ved Anordningen gøres gældende i Provinskommuner — det er Bestemmelsen om, hvorvidt man vil have Mæglere i Kommunen, der som Erhverv tager sig af at skaffe Lejligheder til Veje.

I § 34, som jeg tror, jeg bør oplæse helt, findes der følgende Bestemmelser: „Det kan i Anordningen fastsættes med Hensyn til Kommuner, som ved Lovens Ikrafttræden hverken har Huslejenævn